

omfattende gennemgang af organisationens program og struktur.

Komiteen afsluttede drøftelserne af spørgsmålene i forbindelse med ILOs *program*. I sin rapport til konferencen foreslog komiteen at konferencen godkendte en opdeling af ILOs virksomhed i tre hovedprogramområder: Menneskelige ressourcer, leve- og arbejdsvilkår og udvikling af sociale institutioner. Komiteen understregede at disse tre områder har nøje sammenhæng og er gensidig afhængige, men at det på nuværende tidspunkt var nødvendigt at prioritere udviklingen af menneskelige ressourcer. Dette var påkrævet for at opnå en reel forøgelse af indtægtsniveau og levestandard. Komiteen godkendte endvidere generaldirektørens oplæg til et verdensbeskæftigelsesprogram og godkendte hovedretningslinierne for den fremtidige virksomhed, hvor vægten ligger på det tekniske samarbejde i udviklingslandene inden for medlemskredsen.

I et fællesnordisk indlæg blev der henvist til ILOs rolle inden for De Forenede Nationers andet udviklingsår i 70'erne og på den betydning ILOs verdensbeskæftigelsesprogram burde få i denne sammenhæng. Man gav i indlægget fra nordisk side tilslutning til hovedtrækkene i de konklusioner, som styrelsesrådets arbejdsgruppe var kommet til i sine rapporter. Det blev endvidere understreget at ILOs program til stadighed måtte drøftes og tilpasses nye behov og det blev her nævnt, at følgende tre spørgsmål, som havde fået aktualitet efter afgivelsen af de nævnte rapporter, og som på nordisk foranledning er taget op af ILOs styrelsesråd, måtte integreres i det fremtidige program: befolkningsspørgsmålet, herunder familieplanlægning, spørgsmålet om værn af miljøet mod forurening m. v. i det omfang dette berører ILOs kompetenceområde, samt endelig de problemer, der opstår i forbindelse med tilstedeværelsen og tilblivelsen af stadig flere virksomheder af multinational karakter.

Komiteens rapport vedrørende programmet, der reflekterer de nævnte nordiske synspunkter, blev godkendt af konferencen uden afstemning.

Spørgsmålene vedrørende organisationens *struktur* drejede sig særlig om følgende

punkter: industrikomiteernes, de regionale konferencers og de regionale rådgivende komiteers rolle, sammensætning og arbejdsmåde. Den internationale arbejdskonference, valg af tillidshverv på konferencen og i komiteerne her, komiteernes arbejdsmåde, årlige eller toårige konferencer, sagsmængden på de årlige konferencer, konferencens debatter om politiske spørgsmål og præsidentens rolle. Forholdet mellem konferencen og styrelsesrådet. Styrelsesrådets sammensætning, herunder spørgsmålet om de permanente pladser, som vigtige industrilande i dag indtager, valg af arbejdsgiver- og fagforeningsrepræsentanter til styrelsesrådet. Styrelsesrådets arbejdsmåde.

Under behandlingen af industrikomiteernes forhold blev det fra nordisk side gjort gældende at disse komiteer måtte anvende mindre tid på generaldebatten i plenum og i stedet lægge vægten på de tekniske spørgsmål. Det anførtes videre at man fra nordisk side var enig i at industrikomiteerne orienteres mere mod udviklingslandenes problemer. ILOs program vil kunne få betydning for udviklingslandene i deres virksomhed ved bearbejdelse af egne produkter. Det fremhævedes ligeledes, at et væsentligt træk ved industrikomiteearbejdet i almindelighed var de muligheder, arbejdet giver regeringerne, arbejdsgiverne og de faglige repræsentanter fra lande med forskellig økonomisk udviklingstrin for at opnå samarbejds-kontakter.

Under behandling af konferencens arbejdsforhold havde flere repræsentanter fra østeuropæiske og afro-asiatiske lande ordet og hævdede at der burde være adgang til at diskutere fuldmagtskomiteens indstilling også i de tilfælde, hvor den var enstemmig.*) Canada og Norge gik imod dette synspunkt og understregede, at fuldmagtskomiteens 3 medlemmer blev omhyggeligt udvalgt af de tre grupper. Det var folk med stor erfaring, med stor anseelse for upartiskhed og med fuld tillid i deres egne grupper. Den nuværende praksis sparede tid for selve konferencen og hindrede plenum i at kaste sig ud i diskussioner, som nemt ville skade det effektive samarbejde mellem de forskellige grupper i konferencen ved at indføre nye stridspunkter.

*) jvf. side 10: Prøvelse af fuldmagter.